Ч. 149 (13.097). Львів, субота 9. липня 1932. Рекtowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 4·00 зол.
Чвертьрічно 12·00 „
Піврічно 24·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Українці на VIII. Конґресі Національностей.

ЗАГАЛЬНИЙ ХАРАКТЕР КОНҐРЕСУ.

Цьогорічний VIII Конгрес Національностей, що відбувся у Відні в днях від 29. червня до 1. липня, був багатий програмою і надзвичайно цікавими розроблюваними там проблемами. На перше місце вибивалися там реферати проф. Бове з Льозанни на тему поширення міжнародних законів про охорону меншин на всі держави, і реферат ген. секретаря Конгресу д-ра Амменде про дотеперішні підсумки праці Союзу Народів в ділянці меншинєвих прав і зажалень.

Новиною на цьому Конгресі були реферати представників поодиноких церков „про збереження прав у діяльности церков". Основні реферати на цю тему виголосили пралат д-р Дрекслер з Берліна, декан проф. д-р Ерліх з Любляни (рим.-кат. церква), **парох церкви св. Варвари у Відні о. д-р М. Горникевич** (українська гр.-кат. церква), проф. д-р Келлер з Женеви (евангел. церква) і проф. Карташов, б. міністр віроісповідань в Росії (правосл. церква).

Вже з вищесказаного видно, що обсяг заінтересування Конгресу був дуже великий. Організація Конгресу цим разом стояла на високому рівні.

Цілий перший день конґресу був присвячений виключно ідеольогічним рефератам на тему праці Конгресів Організованих Національностей. Надзвичайно цінною була тут промова голови Конгресу д-ра Вільфана. Всі члени президії, представники 7-ох найбільших національних груп, виголошували свої програмові заяви. **Від українців** заступає уже другий рік голову УНР посла д-ра Дмитра Левицького **пос. Зенон Пеленський.**

ЗАЯВА ПОС. З. ПЕЛЕНСЬКОГО.

Пане президенте і Високий Конгресе! — говорив наш представник. — Навязуючи до наших попередніх заяв, коли ми, українці, беремо від літ активну участь в еропейських конгресах національностей і разом з численними іншими заступленими тут народами, солідарно домагаємося дотримання та розбудови охорони національних меншин, то проте ні на один мент не забуваємо, що вимоги і права нашого народу далеко переступають рямці меншинної охорони. Бо: 1) В більшости українських країв, що прилучені до чужонаціональних держав, ми не є меншістю, лише творимо безоглядну більшість місцевого населення, а саме у Сх. Галичині, на Волині і Поліссі в Польщі, а далі в українській частині Буковини та Бесарабії в Румунії і на українській території в Чехословаччині у т. зв. Закарпатті; 2) Значні українські землі як напр. Галичина і Закарпаття крім загальних постанов про охорону меншин мають ще у міжнародньому праві загарантовані цілком окремі права, затверджені міжнародніми договорами. Це торкається права Сх. Галичини і Закарпаття до автономного устрою і це право підписали великі держави разом з державами заінтересованими. А проте всупереч цьому зобовязанню дотичні держави цього нашого права не здійснили. Тому підносимо тут також як на інших місцях якнайрішучіше наш голос не тільки за найповнішим здійсненням меншинєвих законів супроти нас, але також за виконанням загарантованих у міжнародніх договорах права наших країв на автономію в дотичних державах". „Якщо згадуємо сьогодні з вдячністю виявлене нам моральне співчуття і підтримку в звязку з відомими подіями з осени 1930 р. (т. зв. пацифікація), то одночасно звертаємося до Вас з проханням підтримати нас солідарно також у наших змаганнях добути згадані вище загарантовані нам міжнар. умовами права, так як це ми готові зі щирої душі підтримати змагання інших народів.

Усе, що ми бачимо нині тут у Відні, як також у Женеві, Льозанні та інших місцях, вказує нам, що грядуть нові часи, овіяні новим духом — а саме: духом солідарности, який поступово охоплювати краї та народи. Вкінці та остаточно мусить затріюмфувати право перед силою. При розбудові цього нового духа теперішнього часу наші конґреси національностей співпрацюють з особливою енерґією. З задоволенням та оправданою гордістю можемо вже нині ствердити, що наша праця — як вказує на це поважна дебата в анґл. палаті льордів — не остає без наслідків.

Одначе ми підемо у своїх бажаннях ще дальше. Цим нашим найпалкішим бажанням є, щоби наші конгреси здобули собі своєю достойною працею пошану і моральний авторитет у цілому світі. Повага нашої організації хай витисне свою печать на обличчі політичного світу і хай послужить на користь поступу та здійснення справедливого співжиття народів і держав".

БУКОВИНА І ЗАКАРПАТТЯ.

Українців із Буковини репрезентував на Конгресі цим разом тільки голова хліборобської національної партії **б. пос. Кракалія.** Представника української націонал-демократичної партії з Буковини, сен. д-ра Залозецького, цим разом не було. Не було також ні одного представника українського національного табору з Закарпаття. Зате від ряду літ репрезентує наше населення Закарпаття на терені Конґресу пос Куртяк, що подає себе офіціяльно за москаля у своїх виступах відстоює автономію Закарпаття, у приватних розмовах зве себе „русняком", а в тактиці на конґресі солідаризується вповні з чехо-словацькими мадярами. Словом — непорозуміння, якого на жаль не можна усунути з конґресу, завдяки цілковитій пасивності закарпатських українців у цих важливих справах.

•

Промову **пос. Мілени Рудницької** і реферат **о. д-ра М. Горникевича** подамо у чергових числах.

Манджурія проти комуністів.

(Від власного кореспондента).

Енерґійні заходи уряду. — Новий державний апарат. — Основні закони. — Прикордонна сторожа. — Реформи на східно-китайській залізниці.

Харбін, 24. червня.

Кілька днів тому почалась підготовча праця над пляновою ліквідацією бандитів і комуністів, які ведуть таємну акцію проти уряду та тих, що підтримують уряд. Одночасно ті комуністи, що засіли на східно-китайській залізниці ведуть також боротьбу за утримання на залізниці гоміндашівців, які всюди піддержують контакт зі старими діячами, що не хочуть складати зброї даром, що їх сили вже зовсім підупали.

Тепер фактично весь район на захід від Харбіна до самого кордону з Забайкальщиною зовсім тихий. Ніяких бандитів та оборонців старої влади нема, залишились малі відділи у деяких місцях на східному відтинку залізниці та в районі на північ від Хайлуня, що лежить на кінці хухайської залізниці. Два дні тому ескадриля літаків сильно бомбардувала центр ґен. Ма, що знаходиться десь на північ від Хайлуня. За доказ смерти ґен. Ма, або доставлення його живим ціцікарський командант, представник влади Маньчжу-Го (офіціяльна назва нової держави), зголосив велику нагороду на 100 тисяч данів (приблизно 18.000 ам. долярів).

Всі інші краї великої землі Маньчжу-Го майже спокійні. Тільки рідко коли невеличка купка хунхузів нападе на якийсь поїзд, або на приватню кватиру. Бувають такі випадки і в самому Харбіні, але зовсім нема їх на Синьцзіні (Чань-чунь) ні в Гіріні, ні в Мукдені ні в Ціцікар.

Державний апарат всюди потрохи наладжується. Сотні урядовців призначують на нові посади, викидають тих, що працювали при старій владі, що були звязані з ріжними хабарниками, підтримували гоміндашівців, комуністів. Були такі випадки, коли урядовець при старій владі був у звязку з хунхузами.

Основні закони краю творять на зразок европейських країн і видно, що ті численні японські радники працюють добре для нової держави. Рівночасно йдуть реформи для знижки податків, яких тут чимало.

Це дає полекші населенню, але до нормального стану ще дуже далеко, бо по всіх установах є ще багато приятелів гоміндашівської партії, що ставляться ворожо до молодої держави.

Це і причина очищування адміністраційного апарату. Рівночасно у Харбіні оголошено виїмковий стан, побільшено військову сторожу і дано виїмкові права поліції, що переводить арешти і труси. Серед службовців східно-китайської залізниці великий переполох. Ходять чутки, що вищі урядовці приготовляються до втечі з краю і відправляють свою рідню до СРСР, але все це робиться тайно.

Всі таємні комуністичні організації та ріжні червоні клюби, що так добре жили за старих часів на східно-китайській залізниці в її залізничих клюбах, тепер припинили свою діяльність, а на останніх сходинах їх члени ставили такі цікаві запити:

— Чому з СРСР пишуть, що там голод, чому пятилітка не вдається? Чи правда, що радянські адміністратори на сх.-китайській залізниці не хотять платити грошей тим службовцям, що покинули залізницю через свій старий вік...

Такі запити притягають і молодь на такі збори. Одночасно слідкування поліції та припинення всякої комуністичної акції довели до того, що радянський консуль дав розпорядок припинити такі збори. Це зробило велике враження на радянців.

На посаду помічника управителя залізниці призначено відомого манджурця І-Лі-Чуна, бувшого секретаря відомого китайського (манджурського) дипльомата Лі Тія-О. Цей дипльомат кілька років тому помер у Фінляндії як представник Китаю.

Старий манджурець зумів виховати своїх близьких у своїх ідеях, і ще в 1919 році у розмові з вашим кореспондентом у Владивостоці, сказав:

— Сучасного стану Китаю я не поділяю, бо раніш у нас правила манджурська династія, влада мого народу, що її добре знав і розумів але тепер все більш правлять військові люди, яким життя поодиноких людей байдуже. Це недобре.

Його бувший секретар тепер стоїть на чолі союзу манджурців та монголів. Недавно він заявив, що одинокий шлях для спасения цих двох націй — створити сильну державу в Маньчжу-Го, підтримувати її уряд та правителя Пу-І, а також прямувати до того, щоб ця держава була назавжди самостійна і не мала ніяких звязків з Китаєм, що її експльоатував і спиняв розвій манджурської і монгольської культури, китаїзуючи народи і захоплюючи всі адміністративні уряди.

Микола В. Самійлович.

XI. Сокільський Здвиг у Празі.

(Докінчення).

Чеські легіони. — Ще раз славянофільство. — Перший український виступ. — Вистава нашого мистецтва.

Праве крило виставки на перший погляд менше характеристичне для сокільського руху. Середуща більша саля присвячена визвольній боротьбі. Тут згуртовано в світлинах усі етапи, які переходили чеські легіони в Україні, Росії, Італії й Франції. Тут і там видніє пляката якогось сокільського свята у Владивостоці, у Римі, у Коняку (Франція). Тільки оцим невеличким слідом знати тут сокільство, але незримо воно зринає понад рядами новобранців, що вдруге зібралися на ворога. Ось світлина: Т. Масарик говорить до полку чеських легіонерів у Масво (Альзація). Величезна рівнина якоїсь (мабуть спортової) площі. Його постать, худа й висока, чорніє на тлі сірого неба. Промовистим рухом руки підчеркує він промову. А в деякій віддалі (відступ доволі великий) темніють ряди людей у струнких кольонах. Оця гладка, пуста площина поміж промовцем і слухачами напружує. Відчуваєте, що тут навязуються невидимі нитки між проводиром і масою. По цій площині котяться його слова й ворушать думки глядачів. А простір родить простору думку. І сокільський рух приготовляється до найвищого іспиту в своєму визвольному леті.

Вистава визвольної боротьби окружена виставами міністерств війни та народнього здоровля, чеської залізниці й почти. Це вже картини сучасної Чехії, добре загосподарованої й життєздатної країни. А поруч із ними два павільони менше щасливих Соколів: лужицьких сербів і українців.

У лужицькому відділі сидить синьоока лужицька красуня, загорнена у квітчасту мальовничу хустку. Вона дивиться соромливо зпід білого чепчика й бентежиться, коли надто багато уваги звертати на неї. „Ганка“ вміє говорити по чеськи (хоча з пруським акцентом), тому, що тут ходила до школи. „У нас багато дітей посилають сюди до шкіл“ пояснює несміло.

Лужицькі серби, яких залишилося тепер 150.000 у болотах Спревальду, шукають у Чехії піддержки для збереження своєї славянської своєрідности. І тут її легко знаходять. Чехи памятають, що зі своєю самостійністю не осягнули ще всього. Німецьке море довкола і мадярський смолоскип на півдні не дають їм спокійно спати. І тому повторяють наново трохи перемелене, але ще відсвіжене гасло — славянофільства.

Недалеко від лужицьких сербів міститься в невеличкому павільоні „Союз Славянських Жінок“, новий доказ отого славянофільського гасла. У виділі цього товариства засідають чешки, польки, росіянки, болгарки, югославянки; щороку влаштовують зїзди в одній зі славянських столиць.

„Ми ведемо працю для зближення всіх славян“, розказує мені огрядна чеська дама, що сидить за столиком у цьому станку. „Влаштовуємо спільні сходини, музикальні і літературні вечорі, пропагуємо славянські мови“. А по хвилині додає всміхаючись: „Треба-ж нам зеднуватись, боронитися проти німецької небезпеки“. От у чому заковика.

На мій запит, чому нема українок у цій організації, вона бентежиться: „Здається мені, що є, — а по хвилині додає, — ми запропонували, але якось вони не приходили на сходини“. Видко, вона „добре вихована“ людина й не хоче мені говорити, що для них мало користи з недержавної нації. Але як на злість, саме поруч із ними у великому, просторому станку, розляглися українські соколи.

Українське сокільство має вже й у ЧСР. свою традицію. Численні кадри молоді, що виемігрували в перших повоєнних роках, знайшли тут широку, прегарно розроблену сокільську організацію. Зрозуміло, що вона захопилася виховними гаслами Сокола, памятаючи ще живо недавні подробиці нашої невдачі.

У 1922—23 р. засновано перше сокільське гніздо в Подебрадах, дальші хутко після цього у Пшібрамі, Брні й Празі. Головним успіхом нашого сокільства в ЧСР. була участь соколів у 8. чеському здвизі, у Празі, де наші соколи заманіфестували зорганізованим виступом свою участь у сокільській роботі.

Отож 9. всесокільський здвиг повинен бути дальшим, кращим проявом такої сокільської свідомости. Першим кроком до цього можна вважати нашу виставу, відкриту дня 18. червня ц. р.

Виступає на ній Союз Українського Сокільства за кордоном та кооператива „Українське Народне Мистецтво“ у Львові, зі співучастю кооп. „Гуцульщина“ у Косові та артисток Кульчицьких з Перемишля. Обі чолові стіни павільону займають сокільські експонати, світлини, прапори. Три сокільські гнізда в ЧСР., Подебрадах, Пшібрам, Прага, одно гніздо з Аргентини та світлини нашого краєвого сокільського руху. Особливе враження роблять мальовничі плякати краєвого та ювилейного здвигу в 1911 р. та 1914 р., оба роботи маляра Івасюка. По середині яко на тлі темного килима біле погруддя М. Тірша.

Наші мистецькі кооперативи виступили з багатим етнографічним матеріялом. Три повні народні строї, з Городенщини, Гуцульщини і Товмаччини, кожний у своєму відділі показує всю ріжнородність нашого мистецького відчування. Сестри Кульчицькі дали кілька майстерно колірових килимів, які дивують чужинецьку публику своїм стилізованим, майже модерним рисунком. Деревляні різьби та гарна кераміка розложені по столах.

Чехи подивляють цю роботу. Багато з них бувало в Галичині, підчас війни, всі вони відріжнюють свідомо українців від росіян та поляків. Розпитують про відносини, про сокільську роботу, цікавляться її поступом.

Народне мистецтво дивує їх ріжноманітністю. Гуцульські вироби відомі вже тим, що побували на Закарпатті. Але ніжні буковинські вишивки та гнучкі полтавські гапти такі відмінні від ярких гуцульських барв, що приневолюють кожного розпитувати про причини цих ріжниць.

Виставку відвідали у день відкриття всі присутні чеські і закордонні гості. У середу, дня 21. червня оглянув сокільську виставку президент Т. Г. Масарик, а дня 26. червня ц. р. міністер торгівлі д-р Матоушек. Відвідувачів було дуже багато, але натовпу сподіваються на властиві здвигові дні, 3—6 липня ц. р., коли тисячі чеських соколів заповнять Прагу. Тоді й виконає наша виставка оте освідомлююче завдання, яке поставила своєю метою.

С. К—ч

З життя української кольонії у Відні.

Свято тристаліття народин гетьмана Івана Мазепи, получене з відкриттям нової домівки Українського Клюбу. — Заходи біля утворення українського архіву.

Чотири віденські українські установи, а саме: Українська Бесіда, Товариство українських робітників „Родина“, Український Жіночий Союз і Українське Студентське Т-во „Січ“ придбали у Відні спільними силами прегарну домівку з великою, репрезентаційною салею (пригідною і для концертів та вистав). Салю розмалювали в українському стилю та зробили її правдивим, повним життя осередком українського руху в наддунайській столиці. Хід свята був такий:

В суботу, 25 червня ц. р. в год. 8.30 веч. парох греко-кат. церкви св. Варвари у Відні **о. д-р Мирон Горникевич** посвятив нову домівку в присутности всіх членів української кольонії у Відні, багатьох чужинців і посла Зенона Пеленського, що приїхав був сюди на Конгрес Національностей. У часі відправи співав хор під управою п. Гнатишина Андрія. Після того віддав домівку для загального ужитку сеніор українських віденських громадян, **ген.-авдитор Захар Павлюх.** Його промова зробила на всіх сильне враження як змістом, так і формою. Шумно потім почалося свято з нагоди 300-ліття народин великого українського державника, гетьмана Мазепи.

На свято зложилися такі точки: вступне слово п. **Волод. Мацілинського,** декорування старшин і стрільців УГА пропамятною відзнакою, далі хорові продукції мужеського і мішаного хору під батутою меткого та вправного диригента п. **Гнатишина,** гарна декламація п-ни **Г. Мороз,** сольоспіви **д-ра Тисяка, п. Савки** і

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 9. ЛИПНЯ 1932.

СТ. ЛЕВИНСЬКИЙ. 4)

З ЯПОНСЬКОГО ДОМУ.

ПОЕТИЧНІ ПРОХОДИ.

За якийсь час почали вони виходили разом у місто. Сідали при вуличному столику одного з дешевих бістро*) або у літній каварні парку Монсурі; балакали або й мовчали прислухуючися до голосів життя. Воно вміло розказати стільки японцям, чого ми навіть не помітили б... Згодом я став частим учасником таких проходів. Не замятаю, як це вперше сталося. Я мусів стрінути їх у каварні і присістися до столика. А може припадково вийшли ми разом з дому. Зрештою, це неважне; я був одиноким свідком їх першої і другої зустрічі і тому став ніби складовою частиною їх знайомства. Просто припадок звязав мене з ними. Дійшло до того, що коли мали вийти, то шукали мене по всьому домі. Досі не знаю, навіщо я був їм потрібний. Може як перекладач, хоч моє знайомство японської мови було невелике. Зрештою, вони порозумівалися рухами краще, як словами. А коли зрозуміли таємну мову жестів і виразу обличчя то сміялися як діти. Я сміявся з ними, хоч незавжди розумів.

Одного дня забрили ми на бульвар Інвалідів. Була вже пізня весна. Дерева радувалися свіжими листочками, сміялися до сонця, тремтіли, шепотіли за кожною гостиною вітру, якби ніколи ще зеленого листя не мали. А серед бульвару розтаборився, із яскравими кольорами і гучною, крикливою забавою, звичайний, паризький ярмарок. З кожної ярмарочної буди частували нас солодощами, приваблювали танцями, спокушували музикою, порнографічними листівками. Але нам не було ані до ласощів, ані до танців цього дня, а просто хотілось дивитися і втішатися гарним днем, веселістю інших. Ми йшли серединою бульвару, серед безжурної, веселої юрби, що тручала нас бесцеремонно, реготалася, пахла потом, сонцем, життям. Так зайшли ми перед першу карузелю і минули її щасливо. Друга, ненароком, задержала нас.

Людська веселість зарозлива. Йдеш попри неї, всміхається до тебе, але коли вилізе вона знечевя на деревляні коники, медведі, жирафи ярмарочної карузелі, коли почне божевільний герць при звуках заржавілого і страшенне верескливого музичного пуделка, коли вбере таку яскраву шапку блазня на голову і стане баламкати до тебе тисячу жахливими гримасами, тоді...

Не знаю як інші, але я завжди мав до цих нехольних машин і їх підприємців, дивну якусь симпатію, таку саму, як до музик італійської землі, що від Альп до Калябрії, по всіх закутинах сонцем дорогах Італії, крутять такі скрипучі, музичні скриньки.

Ми дивилися хвилинку мовчки, як крутилася перед нами вся оця людська менажерія. На грубих і претяжких жінок, на зухвалих і поворотних жовнірів, на дітей, що широко розкривали очі на ці дивогляди. Машина крутилася, рипіла, ревіла, реготалася.

І нам стало заздро за цей безжурний рейс. Чи треба дивуватися? Є така веселість на світі, що у неї поринаєш як у глибокий сон. А потому будишся з неї спокійний, відпочатий, відсвіжений.

Здається, бонза перший виліз на розгойдану дошку. Ми пішли за ним, ще дещо несміливі, непевні. Пані Девре, вся червона від сорому, сіла на низенького білого медведя, ми оба з Мацуйом посідали на рухомі коні. Треба було бачити цього поважного японця, як він реготався, бавив себе і всю свою душу клав у свою забаву, бавив себе і всіх навколо. Діти плескали в долоні і ревіли з утіхи. Один маленький хлопчик потягнув японця за ногу, а коли його пишний капелюх впав на землю, зараз-же пішов по рукав навколо карузелю.

Пані Даврe тільки всміхалася. Про що думала тоді? Чи усміх її належав цій очайдушній, дещо розперезаній забаві? Чи може веселість ця була для неї тільки претекстом для відтворення в уяві якогось невідомого нам минулого, що з ним ніколи не могла цілком розпрощатися? А може бажала тільки відпочити?

Коли вечірнім холодком верталися ми до дому, мовчанка гостювала поміж нами. Але не було у нашому мовчанню ані нудьги, ані втоми, скоріше вдячність.

(Продовження буде)

---

*) Ресторанчиків.

державної віденської опери і фортепянове соло п-ні Дарії Гординської-Каранович. Фортепяновий супровід до хорових продукцій сповнила у руках п-ні Наталії Пігуляк-Грос. Обширний реферат про гетьмана Івана Мазепу та його добу виголосив д-р Юрій Вітошинський, генер. секретар Викон. Комітету укр. установ в Австрії. Привіт від краю виголосив на святі посол Зиновій Пеленський, б. голова віденської „Січи". Ціле свято мало дуже торжественний характер та зробило на всіх, особливож на присутніх чужинців, велике враження.

Після концерту відбулися в новій домівці товариські забави, що затягнулись поза північ. Буфет доставили пані з Жіночого Союзу.

Ця нова установа, що має назву „Український Клюб", є поважним кроком вперід на шляху консолідації українських сил Відня. Її мобілізували, як вище зазначено, спільними силами чотири українські установи, що всі разом і кожна зокрема здавна відчували потребу такої центральної установи, в якій можна булоб обєднати всю українську кольонію Відня для спільної праці в усіх ділянках життя. Найбільше зусиль та праці присвятив цьому обєднанню живих українських сил в репрезентативному Клюбі б. отаман У. Г. А. п. Омелян Клюн, що на цьому місці з признанням підкреслюємо. Зпоміж представників молодшої генерації вибився тут, як і в інших загально-національних справах, молодий д-р фільософії Юрій Вітошинський, якому треба на тому місці побажати якнайкращих успіхів у громадській праці на будуче.

* * *

Серед української кольонії Відня виринула врегарна і в найвищій мірі похвальна думка: створити архів українських історичних памяток та актів, які тепер находяться у великій скількости в руках приватних осіб. Архів малиб зорганізувати при Українському Клюбі, який крім великої салі розпоряджає ще 5-ти кімнатами. З них бодай дві можнаб ужити на цю ціль. Таку ініціятиву треба щиро повитати, бо направду крайня це пора, щоби зібрати разом ті численні історичні матеріяли й памятки, що відносяться до найновішої нашої історії (визвольні змагання), а які — на жаль — досі порозкидані і невпорядковані по ріжних людях (навіть чужих) та наражені на небезпеку заглади. В. М.

Оголошення, оповістки, місцеві як і з провінції оголошуватимемо тільки за попередньою присилкою належитости. Незаплачені заздалегідь оголошення не будуть поміщені.

Про події у ліському повіті.

Пос. М. Матчак, який вернув з терену сумних подій у ліському повіті, подає нижче короткий погляд на їх характер, безпосередні причини та нинішній стан. Автор зазначує, що все списане ним спирається або на автопсії і відомостях нижче названих інших українських послів, що разом з ним обїздили повіт, або на поясненнях представників влади, в яких вони на місці інтервеніювали.

Ред.

Дня 5. липня приїхали до ліського повіту українські посли *Гринь Тершаковець, В. Білинський і Мих. Матчак*, для провірки причин та розмірів тих подій, які там мали місце, впродовж останніх двох тижнів. Ці посли відвідали кільканацять місцевостей, розмовляли скрізь з населенням, та інтервеніювали у представників місцевих і приїжджих властей.

Під теперішню пору *в цілому повіті панує вже спокій*. Життя вертає до звичайного вигляду і якщо влада стримається від репресій, які завсіди викликують непевність та піддержують тривожні настрої, скоро може наступити в повіті загальне успокоєння. З цілою рішучістю треба ствердити, що події мали характер зовсім стихійного відруху селянства. Як доказують всі зібрані відомости *ніякої зовнішньої агітації не було*. На селах не найдено ніяких відозв, не арештовано сторонніх агітаторів.

Зовнішнім знаком початку відновлення панщини мало бути усунення хрестів, поставлених на памятку знесення панщини, та під якими буцім то закопано „цісарські" грамоти про знесення панщини. Затривожене населення, для якого заробіток при направі доріг буває поважним джерелом прожитку, тим більше при нинішній нужді, коли нема де заробити — почало масово збиратися біля памяткових хрестів. При тому люди заховувалися майже всюди зовсім спокійно.

Треба завважити з жалем, що *місцева інтелігенція не сповнила свого обовязку*. Тривожні настрої були в повіті замітні вже від двох тижнів. Більші скупчення населення біля хрестів почалися вже у вівторок дня 28. червня, і до пятниці 1. липня мали зовсім спокійний характер. В тому часі більшість священиків виїхала зі своїх парохій, як кажуть, на реколекції до Перемишля, інші на відпусти і т. д. І ось швидко почали кружляти і находити віру вістки, що священики свідомо покидають свої парохії. Так само зовсім не сповнило своїх обовязків у такий відповідальний час учительство, здебільша польське, в тих нечисленних місцевостях, які мають у повіті свої школи. На запити селян деякі вчителі напр. Стпелецький в Телешниці давали баламутні відповіди, які зовсім не відповідали поважності ситуації.

жінка лісничого чи посесора, п. Купіка, кричала, як оповідають селяни, до робітниць, яким цього року платить по 50—60 сот. за цілий день важкої праці, що скоро прийде час, коли навколішках будуть просити її, щоби могли в неї задармо працювати. Лютинський священик Цепера із села Лобозев повівся у сам день сумних випадків так незручно, що — як кажуть — інтерувала негайно єпископська римо-кат. курія, переносячи його кудись інде.

Все те не могло очевидно причинитися до успокоєння схвильованих селян, дарма, що кожний той випадок зокрема був собою дрібний і маловажний. Урядове оголошення старости (до речі також в українській мові, вперше в цьому повіті за часів Польщі) з вияснениям, що ніяких примусових робіт не буде заводитися, появилося — на жаль — запізно, бо щойно дня 4. липня, себто аж після кровавих сутичок, які сталися в селі Лобозові дня 30. червня, в Телешниці Сяннїй 1. липня і в селі Витлина дня 3. липня.

Всякі вістки про палення селянами дворів є фальшиві, навпаки *всі двори цілі*. Потурбовано легко лише посесора Якубовського в селі Бібрка, який — як кажуть — поводився супроти селян провокаційно, та ще якогось одного. Вістка про побиття названого вже лютинського священика Цепера *неправдива*. Ніяких пожеж не було. Згоріла лише 1. липня хата й господарські будинки господаря Михайла Оскоріпа в селі Телешниця.

Щодо убитих селян, то дотепер ствержено що вбито одного селянина в селі Лобозові, трьох біля села Телешниця Сяння і двох біля села Витлина. Кількости ранених точно ствердити не можна.

Не можна покищо подати також числа арештованих, тому, що всіх задержаних щойно переслухують. До села Лобозова, де є більша

П. ЗАСТИРЕЦЬ.

Масковий баль.

Петро Закамарський зі своєю молодою жінкою мешкали проти мого помешкання. На весну, в літі чи в теплаву осінь, коли в нас двері були неприперті, чути було заєдно суперечку, з помешкання панства Закамарських. Кого могло в місті обходити, чому подружа пара свариться? Тут і так гамору доволі, а чоловік хоче у своїй хаті тиші, вернувши з праці серед гомону вічевня!

Зложивши всі ці довгі сусідські спори з голоснішими реченнями, окликами та іншими граматичними і неграматичними фразами, повстав у мене ось-який образ їхньої драми. Жінка Закамарського, Марта, була родом з нашого маленького містечка, звідки походив і Петро Закамарський. Вона була гарна, чепурна осібка, що забрала не знати звідки амбіції перенестися до столиці, до Львова, бо хатина, яку дістала разом із кільнома моргами землі по батьках не дуже її тримала. Вона хотіла і своїм товаришкам показати, що вона щось більше вартна, а саме варта Львова, де можна забавлятися, ходити по концертах та вечерницях. Молодий її муж, був нижчим урядовцем, якого тоді звали діюрністом. В урядї був він пильною людиною, переписував елябораті своїх шефів, кланявся усім низенько і був тої гадки, що якби так його не стало в бюрі, то припинилось би все діловодство. Це видко було в суперечці з Мартою, коли він піднесеним голосом часто повторяв:

— Я є державним урядником, я піддержую державу, що робили би там, якби мене не стало?

Крім цього він любив театр, любив поглянути як молодь бавиться, а ріжнився тим від своєї Марти, що вона рада би своє поле, хату і все віно перевартувати, себто продати на купно перських килимів, ажурних фіранок, двох креденсів і все те помістити в мешканню при якійсь головній львівській вулиці. Закамарський, що мав по своїх предках сентимент і привязання до рідної ниви, калини в городі, вишні в саді, а навіть верби над річкою, яка плила через його батьківщину, не хотів позбутися тих скарбів, хочби мав втратити аванс і посаду.

Сталося, що Марта бажала. Її мужа перенесли до Львова, вона миттю продала своє поле і хату жидам, бо сестра, що мала також кілька моргів землі давала їй меншу ціну, ніж жиди. Пані Закамарська закупила всі причандали до мешкання, яке винайняла у Львові, нові ліжка з модними тоді прикрасами, килими, ажурні занавіски тощо. Потім зазнайомилася з ріжними підурядничками, стала в них бувати і у себе приймати гостей. Та почало не ставати грошей, бо державна платня діюрніста, не вистарчала на таке вередливе життя. От і тут починаються ті сварки в молодім подружжі, що й мені, їх сусідові, забрали не одну спокійну хвилинку в погідні, теплі дні і чорні ночі. Зі слів, які до мене з їхньої сварки доходили, почув я, що Марта жадала, щоби Петро Закамарський продав свою батьківщину.

— Цього я ніколи не зроблю — відповідав сердито Петро. — Те поле, той луг, той огородець то часть душі моїх предків і моєї. Я вернуся туди по вислузі літ, передам дітям, як їх буду мати, а як ні, то дітям брата, сестри, або якій сироті...

— Дурний ти — відповідала йому Марта з твоїм сентиментом. Не продаси ти, то вони продадуть, тебе не згадають, а я на завтра спросила гостей і тут нема їх чим приняти.

— За кілька днів доставила пошта Закамарському пакет з його батьківщини. Була мука, кури, мід і масло.

— Не дам тобі масла навіть на кінець ножа, доки не присягнеш мені, що продаси той ґрунт — верещала Марта до Петра.

Я приппер двері. Та за яку годину втікала Марта крізь ґанок від Петра і кричала:

— Іду до своєї сестри і тебе покидаю на завсіди!

Марта дотримала слова. Самітний від тепер пан діюрніст Закамарський сидів дома тижнями. Спершу варив на примусах харчі, а згодом у зимі почав бувати поза хатою і приходив над ранком.

— Змарнується нещасний — думав я. — Жаль чоловіка...

— Коли одної зимової днини вернувся я домів від праці, счудований застав у себе сусідку. Вона до мене:

— Добродію, мені довірені пані написали, що мій Петро вибирається нині на масковий баль! Чи чув хто таке?

— Га — відрізав я — то й ви йдіть на баль. Переберіться за яку туркиню тай лізьте йому на вечерницях в обійми

— Добра рада — відповіла Марта — а я хотіла впасти вечором до хати, подерти на ньому костюм і зробити йому публіку в цілій камениці!

•

Два дні пізніше принесла пані Марта Закамарська до нашого мешкання кільнадесять тісточок та чоколяди кажучи:

— Добродію, це вам за добру раду! На масковім балі прилип до мене, туркині, мій Петро. Я не відзивалася Добра маска прикривала моє лице. Він почав мені сипати компліменти та приспгати, що буде ангелом, аби я з ним пішла раненько до хати. Я весь час мовчала, а коли він не давав мені спокою весь вечір, я над раном відслонила лице. Він остовпів. Але не мав вже що казати. Я вернулась до хати... ми погодились..

— А якже з тим полем? — поспитав я

— Я й сама не хотіла би, щоб він продавав його... Зрештою, я завсіди казала, що мій Петро мудрий чоловік. Навіть те, що він пішов на масковий баль, це доказ його розуму

—o—

партія арештованих приїхав прокуратор із окружного суду в Сяніку і там на місці переводить переслухання.

Дня 5. липня приїхав був на місце теж директор департаменту міністерства внутрішніх справ Гавке-Новак. Від кількох днів перебуває там теж начальник виділу безпеки львівського воєвідства Соханський, в якого інтервеніювали названі українські посли у справі звільнення арештованих селян і знесення непотрібних варт біля телефонів, тому, що ніяких випадків саботажів у повіті не було.

До Сяніка, куди відсилають всіх арештованих, виїхав *посол д-р Біляк*, для зорганізування харчевої допомоги арештованим селянам та їх правної оборони.

Про точний хід подій можна буде написати щойно після зібрання відомостей зі всіх місцевостей.

Пос. М. Матчак.

Храмове свято в церкві Премудрости Божої.

Львів, 7. липня 1932.

Нашим читачам відомо, що заходами протоігумена оо. Студитів о. Климентія Шептицького й управи Національного Музею місто Львів збогатилося перед двома роками на одну прегарну, памяткову давнього українського церковно-архітектурного стилю, а саме наскрізь оригінальну бойківську церковцю, що її перенесено з села Кривка, пов. Турка, на поля Кривчицької кольонії за личаківським двірцем, де вона обслуговує не тільки Студитську братію, яка примістилася в сусідньому монастирі, але й гр.-кат. населення найближчої околиці, яка в останніх роках чим раз більше розбудовується. Церковцю ту змонтовано в такому самому виді, в якому вона стояла від половини XVIII. століття у Кривці, а внутрі прикрашено стилевим старим іконостасом, старими іконами, свічниками, диванами то-що, так, що вона нині і в середині і знадвору уявляє з себе неабияку цінність і притягає до себе не тільки в неділі і свята, але й у будні дні численні гурти вірних та цікавих з цілого Львова, які не можуть нею до-схочу налюбуватися.

Оту церковцю оо. Студитів, під омофором Премудрости Божої, у якій відправи йдуть від осени 1930 року, посвячено торжественно при співучасти Ексцел. митрополита Шептицького, Преосв. епископа д-ра Івана Бучка і визначних членів капітули в день св Івана (7. липня) 1931 р. А нині, 7. VII. 1932, відбулося перше її храмове свято (празник), що стягнуло, не зважаючи на відсутність якоїнебудь реклями, все таки доволі поважну скількість вірних.

Храмове свято попередили відправи литії в середу вечором і утрені та читаних Служб Божих у четвер рано, після чого слідувала торжественна співана Служба Божа, що її целебрував о. пралат Куницький в асисті кількох оо. Студитів. Співав дуже гарно мішаний хор парохіяльної церкви св. Петра і Павла, звідки явилася теж процесія під проводом о. сов. Дуткевича. З інших львівських церков явився тільки о. крил. Ковальський. Проповідь до зібраного народу виголосив на дворі молодий чернець чину св. Ізбавителя (Редемптористів) із Голоска. Свято закінчилося многоліттєвім і водосвяттям, після чого вірні розійшлися з великим вдоволенням домів.

$11\frac{1}{2}$ годин через Атлянтик.

Бравурний лет двох американців довкола світа.

В середу в год. 14.15 над Бремою появився аероплян, який подабав на літак, на якому два американці Меттерн і Ґріферін вибрались у подорож довкола світа. І справді показалося, що це ті два сміливі летуни, які пролетіли Атлянтик у рекордовому часі 11½ годин, бючи на 2 години рекорд, устійнений в травні ц. р. панею Іргард. В год. 15.15 вони пролетіли над Гановером, беручи напрямок на Берлін. Не зважаючи на бурю, яка панувала в той час поміж Лабою і Бранденбурґією, летуни прилетіли в 17.40 до Берліна і вичалили на летунському полі Темпельгоф. Привітали їх американським гимном, а на головний машт втягнено прапор Злучених Держав. З двох летунів майже зовсім виснажений був Маттерн. Тому в перших хвилинах після вичалення вони не були всилі дати ніяких ближчих інформацій про свою подорож. Вони сказали лише приготовити їхній літак до дальшої подорожі та оповіли, що над Атлянтиком влетіли у сферу бурі, що примусила їх знизитися до висоти 5-ти метрів над рівень моря. Геройські летуни відїхали з летунського поля до американської амбасади, ставши гістьми америк. амбасадора Сакета. В тойже сам вечір, в год. 21.02, відлетіли вони дальше, в напрямку на Москву.

Льойд Джордж їде до Москви

Колишній англ. премієр Льойд Джордж має приїхати в половині липня до Москви враз із ґрупою англійських туристів, у звязку з прогулькою, що її влаштовує радянське товариство „Інтурист". Льойд Джордж відвідає Сталіна, Молотова, Літвінова і Крестінського та інших провідних мужів СРСР. Крім Москви і Ленінґраду відвідає Льойд Джордж також Україну і Кавказ.

Зате Ромен Роллян, до якого більшовицький уряд звертався двічі із запрошенням відвідати СРСР, відмовився від участи в тій прогульці, мотивуючи це злим станом свого здоровля. Не помогли й запросини, що їх вислав до Ромен Ролляна Максим Ґоркій.

Дрібні вісти.

В Льондоні розпочався сензаційний процес за вбивство молодого аристократа Стефанса його любовницею Барней. З огляду на приналежність обвинуваченої і дената до сфер високої англ. аристократії, цей процес є сензацією льондонського дня. Перед судовим будинком зібралася така юрба, що прийшло до сутички з поліцією.

У Варшаві йде далі сензаційний процес проти міського радного Семйонтковського-„Тасемки", як шефа терористичної банди, що обдирала купців і торговців на міському базарі. Зізнання свідків одностайно стверджують небувалі відносини, нагадуючі дещо Чікаґо й банду Аль Капона. Пікантними є ті моменти, в яких „Тасемка" боронить себе, як активного і визначного члена санаційних соціялістів Б.Б.С. Деякі свідки сильно обтяжують дільницевий комісаріят поліції, який знехтував донесення та пошкодованих потішав, що вони „ще живі" і тому нема чого робити гармидеру.

Проти „Іл. Курера Цодз." виступив санаційний журнал „Пшелом", гостро критикуючи спосіб ведення тої краківської ґазети і її методи та домагаючись від посла ББ. Маріяна Домбровського, власника і гол. ред. І.К.Ц., щоби він склав посольський мандат.

Туреччина ввійшла назад до Ліґи Націй. Запросило її 27 держав. Внесок на прийняття її до Ліґи Націй Надзвичайні Збори Л. Н. прийняли одноголосно.

Останні дні виставки сучасної української ґрафіки.

12. липня останній день виставки сучасної ґрафіки, яка в 5. год. пополудні зачиняється. Ця виставка, що проходить з великим успіхом та здобула загальне признання, особливо у фахових кругах цілою низкою прихильних рецензій і відчиту в радіо, мусить переконати усіх, що вона була конечною потребою і на часі, як ще одно успішне наше культурне діло.

Зпоміж чужих рецензій звертає увагу велика рецензія специяліста, відомого польського ґрафіка і проф. львівської політехніки мистця Л. Тировіча в „Слові Польскім", яку уважаємо найбільш основною. Рівнож відчит у радію відомого мистця Ліле з ґрупи „Артес" підніс виставку до заслуженої висоти. „Ґазета Поранна" помістила так само велику рецензію, з великим знанням предмету і ґрунтовним перестудіюванням експонатів пера відомого критика Кіліян-Станиславської, що доповнює цикль фахових рецензій разом зі знаним нам давніше А. Ляутербахом з „Хвілі". Також крім рецензії, „Хвіля" помістила 8 ілюстрацій з виставки у своїм додатку. Далі йдуть великі фейлетони в „Ґазеті Львовскій", „Веку Новім", „Вядомосцях Поранних", „Дзеннiку Людовім" і т. д. — словом вся чужа львівська преса згадала про виставку, як діло непересічного мистецького рівня

Рівнож і вся українська преса зазначила культурне і мистецьке значіння виставки, особливо відділу експедиції заготовки державних паперів і Нарбута, поміщуючи рецензії і огляди з багатьома ілюстраціями. Цей відділ, що займає центральне місце на виставці і якому відведено найкраще місце, себто середню салю (цілу) виставки, робив на наших глядачів особливе вражіння. Бо тут же всі наші державні цінні папери, гроші, герби і т. д. у виконанню найкращих наших графіків того часу — майже всі оригінали курсуючх в свій час грошей і велика скількість проектів не виконаних. Публика цікавилася проектом 5 карбованців з портретом Франка.

До цього часу виставку відвідало около 1500 осіб, з чого половина чужинців.

Загально беручи, — число глядачів є мале. Виставка експедиції заготовки державних паперів сама повинна би зібрати що найменше пятикратно самих українських глядачів, бо цей відділ має кольосальне виховуюче значіння і спогади недавної нашої державности в її інтензивній культурній роботі.

Тому ще раз звертаємо увагу на цю виставку широких кол нашого громадянства, рівнож усіх орґанізацій, гуртків і т. д., бо другої нагоди оглянути таку виставку не буде.

ОСТАННІ ВІСТИ

НАПРУЖЕННЯ В ЛЬОЗАННІ.

ЛЬОЗАННА, 7. VII. ПАТ. Шефи шістьох делеґацій були двома наворотами на конференції в Мекдональда. Перша конференція тягнулася від 6 години пополудні до 7.30. Проте двох головних і пекучих питань конференції а саме висоти німецьких відшкодувань і німецьких політичних домагань не вирішено. Тому Мекдональд скликав щераз шефів 6 делеґацій на нараду в год. 9.30 вечором і предложив низку текстів проєктів відшкодування і звязаних з ними побічних питань. Наради тягнулися цілу годину і дискусія розвинулася над висотою суми німецьких відшкодувань, яку заплатити має Німеччина. Тоді теж Мекдональд звернувся до делеґацій французької і німецької з закликом, щоби подали собі руки до згоди і тим зеднають собі вдячність народів. Еріо відповів, що нічого не сподіється від вдячности народів, але зате доложить усіх зусиль, щоби конференція закінчилася успіхом. Заявив, що висота відшкодувань має другорядне значіння. Зате предложені тексти проєктів мусять докладно переглянути експерти французької делеґації і якщо лише устійнять тексти проєктів, тоді Еріо негайно їх підпише. Висота відшкодувань уже не насуває ніяких непорозумінь. На тому засідання закінчилося. Таким чином французька делеґація не вважає вже висоти відшкодувань справою першорядної ваги для себе, зате в політичних домаганнях Німеччини і в питанню тісного звязку між довгами і відшкодуванням фр. делеґація поводиться далі неуступчиво.

ДИРЕКТОРІЯТ У НІМЕЧЧИНІ?

БЕРЛІН, 8. 7. ПАТ. Орґан партії центра „Дер Дайтше" оголосив ревеляційні вісти, немов чебто ґенерал фон Шляйхер, канцлер фон Папен і державний секретар Майснер задумували утворити в Німеччині директоріят. Зміну відносних уступів німецької конституції передано би під народне голосування. Засадничі зміни в конституції зводилисяб до того, що нім. кабінет був би незалежний від парляменту. Утворено би другу вищу палату парляменту, зложену з членів іменованих президентом Німеччини. Членів вищої палати іменував би президент зпоміж орґанізацій промислу, рільництва, профес. союзів і духовенства католицького та протестантського. Також поширено би владу президента, якого вибирано би зпоміж двох кандидатів, одного кандидата райхстаґу, другого вибраного комітетом, який складався би зпоміж понадпартійних одиниць, а їх покликував би до комітету президент.

ВЕЛИКА БУРЯ У ЛЬВОВІ.

Вбитий і поранені від грому.

В четвер, 7. липня ц. р. біля 3 год. пополудні небо затягнулося чорними хмарами. Почав падати зливний дощ, так що вулицями текли потоки. Але цікаве явище. Злива не засягнула майже Жовківської дільниці.

Зате громи, які розгулялися на добре, потягнули жертви в людях. І так при вул. Калецькій ч. 30 грім вбив робітника Яна Ґлоговського, а двох ґімн. учеників З. Лучанського і С. Говсьоровського поразив тяжко. Обі жертви борються з життям.

Смерть польського письменника.

Помер відомий польський письменник Йосиф Вайсенгоф у 72-ім р. життя. Це один із нечисленних уже представників „шляхотського напрямку" у польській літературі. Сам великий землевласник, що все своє життя провів у сфері аристократії, змальовував у своїх повістях середовище близьке йому та добре відоме. Найкраща з тих повістей „Життя та думки Жигмонта Подфилипського" (вид. у 1898 р.) це сатира на сноба та сибарита.

За цією повістю йдуть дві невдатні „Справа Доленги" та „Блудний син" і дві з більшим успіхом „Унія" та „Гетьмани", де автор дає аналізу ріжних політичних напрямків, партій і світоглядів. Та найкращі його твори це „Соболь і панна" та „Пуща" (з 1911 і 1914 р.), де Вайсенгоф дає широку поетичну картину природи. Він умів у цих творах передати майстерно чар краєвидів, лісів і ловів, в яких кохався до кінця життя як справжній мисливець. Саме ці твори найдовше залишаться у літературі. У 1929 р. Вайсенгоф дістав літературну нагороду Познаня і цього року Варшави.

Льозанна.

Справа відповідальности за війну.

Серед льозанських розмов німці висунули справу політичних концесій для Німеччини за її згоду заплатити ще якусь гльобальну суму для вірительних держав. Між тими концесіями названо передовсім питання відповідальности за світову війну, про яку каже спеціяльний 231 арт. версайського договору та який для Німеччини має засадниче престіжове значіння. Мекдональд запропонував якусь нову компромісову формулу, яка дозволилаб скреслити ту образливу для Німеччини статтю версайського договору, але Еріо рішуче на це не погоджується, так само, як не згоджується на зрівнання німецьких збройних сил зі силами Франції.

Конференція премієрів.

В середу англ. премієр Мекдональд упертіше запросив до конференційного бюр: премієрів Еріота і Папена. В Льозанні зрозуміли це як показчик покращання ситуації, коли англ. премієр не дикується вислухувати пропозицій Франції і Німеччини в присутності обох сторін.

Конференція 3-х премієрів перетворилася у конференцію 5-ти премієрів: Англії, Франції, Італії, Бельгії і Німеччини. Про її вислід не видано ніякого комунікату та взагалі збережено найбільше довірочний її характер.

Песимізм Еріота.

Про 4-охгодинну конференцію премієрів, про яку вище мова, льозанські кореспонденти встигли довідатись тільки те, що виринули на ній великі нові трудноші і що Еріо виявив тверду непохитність супроти настирливих домагань фон Папена. Коли Еріо вийшов з конференційної салі, заявив журналістам: „Все помотане і темне“. Еріо противиться якимнебудь концесіям, звязаним з союзницькими довгами. Зате він готов навіть знизити усталену гльобальну суму 4-ох міліярдів марок, якщо Німеччина перестане висувати політичні домагання. Зрештою, канцлер Папен теж не згодився на формулу, якою Мекдональд хотів би заступити згадану статтю верс. договору про німецьку вину за війну.

6-тигодинна конференція.

Конференція представників 6-ти т. зв. запрошуючих держав, в якій брали участь м. ін. премієри Англії, Франції і Німеччини, тривала в середу 6 годин і була двічі перериввана. Врешті перервали її в 12 год. ночі. Перший вийшов Еріо. Коли журналісти спитали його, чи наради будуть продовжувати, відповів лаконічно „може“. Конференцію перервано до четверга.

Повновласти для Папена.

Нім. канцлер фон Папен отримав від свого уряду необмежені повновласти для переговорів у Льозанні.

З ПРИРОДИ І ТЕХНІКИ.

Експедиція Бауера і товаришів на Канчінчінгу.

Д-р Павло Бауер оповідає в німецьких наукових журналах про німецьку наукову експедицію з 1931 р. до третьої з черги найвищої гори світа (8580 метрів!) Канчінчінгу, положеної в Гімалаї на схід від Мавнт Евересту. Для міліонів індійського населення ця величава гора стала предметом релігійного культу. Вона споглядає маєстатично ген далеко на північ на височину Тибет, на захід на незалежну верховинську державу Непаль, а на схід на васальну державку Сіккім. Одначе найгарнішим видається Канчінчінгу кожного ранку мешканцям європейської кольонії і кліматичної стації Дарджілінг, що положена на південь від нього.

Тоді, як інтернаціональна наукова експедиція з 1930 р., яка хотіла вдертися на Канчінчінгу з північного заходу і мусіла завернути вже з висоти 6.200 метрів, німецька наукова експедиція, що тревала від 14. липня до 18. вересня 1931 р., наступала на Канчінчінгу з північного сходу від сторони ледника Цему. За весь час експедиції, її учасники мусіли поборювати трудноші, які несівучасникам тяжко собі уявити. І так Канчінчінгу обведений поясом стрімких, цілком прямовісних скель, високих на 1500—3500 метрів. Крім цього кожної хвилини загрожували учасникам експедиції ледяні та камяні лявіни, що майже без перерви з диким свистом і лоскотом звалювалися в пропасть. Часто траплялися випадки ріжних недуг, характеристичних для таких великих висот. Найболючішою втратою експедиції була смерть носія Пазанга і дослідника Германа Шаллера, які згинули 9. серпня 1931 р. з тої причини, що першому з них усунувся зпід ніг сніг і він, поховзнувшися потягнув за собою Шаллера так, що оба злетіли в глибину из 600 метрів пропасть і згинули на місці. Їхні гроби находяться на сонячнім скельнім острівці посеред ледника Цему.

Не вважаючи на цю трагічну втрату, учасники експедиції пнялися дальше в гору, аж 18. вересня станули несподівано на висоті 8000 м. перед дуже стрімкою ледяною стіною. Шпиль Канчінчінгу був тільки нецілих 600 метрів над ними, а дорога до нього не довша 1800 метрів. Тому, що ця стрімка ледяна стіна була покрита грубою на 50 центиметрів верствою дуже небезпечного свіжого снігу, що кожної хвилини міг звалитися лявіною на експедицію, д-р Бауер рішив завернути, обіцюючи собі, що вернеться до того самого місця, як тільки покращають умовини.

Характеристичне, що за весь час експедиції, її учасники не вживали зовсім сконденсованого кисня до віддихання. Дуже цікаві фізіольогічні досліди перевели учасники експедиції д-р Альвайн і Гартман. З цих дослідів виходить, що людина може постепенно звикаючи, працювати без утрати здоровля нормально ще навіть на висоті 8000 метрів.

Розбудова внаслідок руїни.

Ще в 1911 р. англійський фізик Радерфорд доказав експериментом, що внаслідок бомбардування атомів промінями альфа раду відколюються від бомбардованих атомів частинки водня. Весь цей процес відколу частинок водня назвали розбиттям атому і сподівалися, що в цей спосіб можна буде перемінити бомбардовані промінями альфа перві на цілком інші перві з меншим атомовим тягарем. Нині наукові погляди на цей процес змінилися і загально приймають, що без огляду на відкол частинок водня постають внаслідок бомбардування промінями альфа перві, що їх атомовий тягар є більший. Ця „розбудова“ первня відбувається так: Проміні альфа раду є це електрично наряджені атоми гелю, які порушуються з великою скорістю. Якщо ці наряджені атоми гелю бомбардують якийсь первень, то з атомів цього первня відколюється частинка водня і його атомовий тягар зменшується на одну одиницю. Одначе рівночасно промінь альфа себто частинка гелю, вчетверо тяжча від частинки водня, „приліплюється“ до атому бомбардованого первня і біланс бомбардування ось який: — прибутки 4 одиниці атомового тягару (внаслідок „приліплення“ частинки гелю), втрати 1 одиниця атомового тягару („відколення“ одної частинки водня), сальдо: 3 одиниці атомового тягару, т. зн. бомбардований первень переміняється на інший первень з атомовим тягарем на 3 одиниці більшим. Себто „розбудова“ наслідком „руїни“!

А. Л.

Жнива в СРСР.

Вісти з цілого СРСР, що надходять до Москви, не ворожать добрих жнив. Нпр. одеська округа признає сама, що в дійсности засіяно 35.000 га менше, як подано в рапорті. З цього приводу в урядових кругах слідно занепокоєння. Вислідом того занепокоєння є розпорядок ради народніх комісарів і Центрального Комітету, що доручає найскорше кінчити жнива. Найбільш сензаційною точкою декрету є обіцянка преміювати колективи за справні жнива. Преміюватимуть таким робом, що справним колективам залишать більшу скількість збіжа на власні потреби.

НОВИНКИ

— **Приймаю як давніше в моїм Заведенні при вул. Сикстуській ч. 17 від 9—1 і 3—6. Насс.** 3-3

— **Машини до шиття** нові від 200 золотих поручає **Юліян Ломага, Львів, Валова 11.** 12-20

— **Нові українські кооперативи.** Рішенням Дирекції Ревізійного Союзу Українських Кооператив принято в члени Товариства такі кооперативи: І. дня 20. травня 1932: 1) „Відбудова“, кооп. з обм. пор., Скнилів, пов. Золочів. 2) „Районова Молочарня“, кооп. з обм. відп., Лаврів, пов. Луцьк. 3) „Районова Молочарня“, кооп. з обм. відп., Серники Середні, пов. Рогатин. 4) „Районова Молочарня“, кооп. з обм. відп., Бараньчиці, пов. Самбір. II. Дня 27. травня 1932: 1) „Наша Поміч“, кооп. з обм. відп., Яблонів, пов. Коломия. 2) Кред. кооп. „Українська Швальня“, кооп. з обм. відп., Говилів Великий, пов. Копичинці. 3) „Вигода“, кред. кооп. з обм. відп., Пробіжна, пов. Копичинці. 4) „Лікарська Самопоміч“, кооп. з обм. відп., Львів.

— **Звідки взялося „Леско“?** З приводу сумних подій у ліському повіті польська преса, львівська і варшавська, розписується широко про ті події і взагалі про відносини в повіті Ліско, який перезвала на „Леско“, „повят лескі“. Така сама номенклятура фігурує також в офіціяльних комунікатах про ті події. Це дуже дивно, бо до цього часу не тільки наша, але й польська офіціяльна і неофіціяльна номенклятура знала тільки: Ліско, повіт ліський.

— **Фонд „Рідної Школи“ в Манджурії.** Від манджурських українців надійшла до нас брошурка п. з. „Дещо про Зелений Клин“. З неї довідуємося, що українці, зібрані в Харбіні, ухвалили: „установити окремий непорушний фонд Рідної Школи в Хінах“ — з метою розбудови українського приватного шкільництва на Далекому Сході. — Радіємо і витаємо щиро.

— **Лев Шілер керманичем театру „Атенеум“.** Лев Шіллер, відомий режисер львівських міських театрів, якого афера викликала недавно у Львові стільки шуму, перенісся до Варшави, де спільно з відомим актором Степаном Ярачем обіймає керму театру „Атенеум“. Дружина того театру буде зорганізована в кооперативу.

— **Жертви купелів.** З усіх сторін краю приходять вістки про жертви купелів. Топляться у глибокій воді діти, але топляться і старші. Ось на терені громади Вишатичі, пов. Перемишль, утопився в часі купелі в Сяні 21-літній парубок Василь Малюта, тіла якого ще й досі не віднайшли. Уважайте на себе, а ще більше на діти, в часі купелів!

— **Д-р Кіляр на волі.** Д-р Ян Кіляр, відомий на львівському грунті гінекольоґ з вул. Льва Сапіги, що виконав недавно на одній пацієнтці з провінції недозволену операцію, після якої вона померла, вийшов із слідчої тюрми на волю. Разом з ним випустили на волю жінку пекаря Кароліну Качоровську, яка спрямувала ту пацієнтку до д-ра Кіляра, а також мниму асистентку того лікаря, акушерку Вікторію Дишкантову. Розправа проти них відбудеться перед трибуналом львівського окр. карного суду мабуть по феріях.

— **Страйки в Польщі.** По останнім даним Головного Статистичного Уряду зазначено в IV. кварталі м. р. 93 страйки на терені Польщі. Страйки ті обняли були 512 заведень праці. Страйкуючих було 16.792. Із загального числа страйків 77 вибухнуло на тлі непорозумінь за платню. Частинно або вповні виграли страйкуючі в 63 випадках. У страйку було страчених 171.891 днів праці.

— **Страшна пропорція.** Головний Статистичний Уряд у Варшаві оголосив дані з квітня про вільні посади. Виявляється, що на кожних вільних 100 посад було 1898 кандидатів. Серед умових працьовників було таких кандидатів найбільше. У текстильнім промислі було їх 7010 осіб, у металевім 3262, у гірничім 2133, у гутнім 921, серед некваліфікованих робітників 1650.

— **Ріжні вістки.** У Греції зменшили військову службу з 14 місяців на 12. — В Японії настали великі повені від злив: а сотні жертв у людях, тисячі домів і мостів знищених. — Директором підбігунової дослідчої стації заснованої радянським урядом призначили жінку Рябцеву; вона брала 2 роки тому участь в експедиції до землі Франца Йосифа. — Голова міста Стретфорду, що звязане на віки з іменем Шекспіра, зробив своїй донці таку честь, що влаштував її шлюб у новозбудованім Шекспірівськім театрі. — Повітреплав „Граф Цепелін“ вернувся до Німеччини з подорожі по Англії.

— **Ватиканські пашпорти.** Губернатор Ватикану видав розпорядок, що від 1. січня 1933 кожний, хто схоче ввійти на територію ватиканського міста мусітиме мати окрему „перепустку“. Це торкається теж відвідувачів ватиканського музею та його галерій.

— **Новий плян розбудови Москви.** Німецький інжинір Ернст Май склав новий плян розбудови Москви, принятий міською управою. Місто буде поділене на три перстені; у першому будуть урядові будинки та торговельні підприємства, у другому мешкальні будинки, у третім 24 т. зв. мешканевих комбінатів, які згодом стануть окремими частинами міста. Кожний „комбінат“ матиме великий торговельний дім, театр і кіно.

Із судової салі.

Юліян Цісик засуджений на місяць арешту.

Шановні читачі пригадують собі, що з початком 1931 р. голословною стала справа бувшого урядовця „Центросоюзу“ Юліяна Цісика, якого за зловживання віддалили зі служби. Тоді Юліян Цісик оголосив отвертий лист, у якім в нечуваний спосіб накинувся на начального директора „Центросоюзу“ п. Юліяна Шепаровича і на бувшого начального директора п. Сильвестра Герасимовича.

Як і треба було надіятися, п. Юліян Шепарович не пустив цієї атаки без відповіди, але безпроволочно зробив карне донесення на Юліяна Цісика за клевету. Справа волікласі довго, бо обвинувачений наводив майже при кожній розправі нові докази, суд допускав їх і відкладав розправу. Вкінці дня 5. травня 1932. справа доволіклася до кінця. Ні один з покликаних Цісиком свідків не потвердив ані в найменшім проценті його закидів, навпаки: доказове поступовання виказало незвичайну солідність у веденні справ „Центросоюзу“.

Остаточно Юліяна Цісика засудили за клевету на місяць арешту із заміною на гривну. Проти засуду зголосив обвинувачений відклик.

П. Юліяна Шепаровича заступав адвокат д-р Степан Шухевич.

Одночасно довідуємося, що справа дир. Герасимовича проти Юліяна Цісика остаточно ще не покінчена, бо обвинувачений і в цьому випадку старається її всякими штуками „водовувати“.

Відозви й комунікати.

Лювенські студенти — позір!

1. На випадок труднощів у видачі пільгового пашпорту на підставі „карти приняття“, підписаної о. Журденом, треба негайно віднестися по українськи на адресу: Nasus, rue de Malines 61, Louvain, Belgique, за стверджениям університетськими властями, що ті карти приняття важні і для університету. Треба подати імя, назвище, дату й місце уродження студента та його адресу й долучити на поручену відповідь дві міжнародні почтові марки на відповідь.

2. Тому, ще деякі студенти, приняті на студії в Лювані (Louvain) зреклися свого приняття, є там ще кілька вільних місць. Хто ще рефлектує на виїзд, нехай негайно зголоситься і доручить на адресу: Львів, вул. Сикстуська 39 а отсі документи: свідоцтво зрілости в оригіналі, свідоцтво вбогости, свідоцтво лікарське, заяву, підписану родичами або опікунами в приявности душпастиря, що будуть точно платити означену суму, свідоцтво моральности від місцевого душпастиря у запечатаній коверті, або прислане ним безпосередньо до Академічного Душпастирства, 2 золоті на портові видатки (в марках) та одну фотографію до наліплення.

Оплата за вакаційні місяці (серпень і вересень) по 60 зол. місячно, а за курс французької мови 12.50 зол., за інші місяці 155 зол. місячно від жовтня ц. р. На портові й подорожні видатки около 300 зол., оскільки не буде сподіваних знижок на залізницях (з огляду на більше число подорожніх). Виїзд у перших днях серпня ц. р. для тих, що бажають виїхати на курс французької мови. Справи не можна гаяти.

У Львові, дня 4. липня 1932.

о. Д-р Микола Конрад.

Хто не платить за часопис, підриває рідну пресу.

СПОРТ.

Л. К. С. — У. С. С. К. 8:3.

Дня 2., 3. і 5. ц. м. відбулися на токах УССК-у міжклюбові ситківкові змагання ЛКС — УССК. Змагання, закінчені перемогою ЛКС-у, мали дуже цікавий хід. Свою виграну завдячує ЛКС передовсім жінкам, а саме Дмоховській С. і Струмінській, які тепер безконкуренційні. В УССК-у вибивалася молоденька Ліщинська, яка заповідається дуже добре. З мущин найліпше грав Дрогомирецький. У такій знаменитій формі не мали ми ще нагоди його бачити. Поминаючи велику рутину, певність і скору орієнтацію, яка безперечно закваліфікувала його на конкурента до титулу мистця, подивляли ми незвичайну скорість і рухливість (гра мішана), яка в першій мірі знаменує модерну ситківку. Рожанківський Я. грає теж дуже добре, при сітці моментами поривпаючо і небезпечно, як звичайно. Сасик з причини недиспозиції не осягнув повної форми. Кульчицький технічно і тактично без закиду, не дописує тільки витревалість. Пачовський без тренінгу, але добре уставлювання і спокій запевнили йому виграну. Рожанківський В. і Дзерович грали амбітно.

Висліди: Рожанківський Я. (ЛКС) — Сасик (УССК) 2:6, 6:3, 7:5; Дрогомирецький (УССК) — Кульчицький (ЛКС) 3:6, 6:2, 6:2; Пачовський (УССК) — Рожанківський (ЛКС) 4:6, 6:2, 7:5; Дзерович (ЛКС) — Процишин (УССК) 6:3, 6:3; Дмоховська (ЛКС) — Дмоховська Д. (УССК) 6:0, 6:3; Струмінська (ЛКС) — Ліщинська (У.С. С.К.) 6:1, 3:6, 6:0; Кульчицький, Рожанківський Я. (ЛКС) — Сасик, Дрогомирецький (УССК) 7:5, 6:1; Пачовський, Процишин (УССК) — Рожанківський В.,Дзерович (ЛКС) 6:3, 6:4; Дмоховська С., Рожанківський Я. (ЛКС) — Ліщинська, Сасик (УССК) 6:4, 6:4; Струмінська, Кульчицький (ЛКС) — Федаківна, Дрогомирецький (УССК) 6:4, 9:7; Рожанківська, Струмінська (ЛКС) — Федаківна, Ліщинська (УССК) 4:6, 6:1, 6:1.

З УСПІХІВ С. К. „РУСЬ“ В УЖГОРОДІ.

В останньому часі дружина копаного мяча С. К. „Русь“ в Ужгороді мала великі успіхи на зеленій мураві. В дні 21. 5. розіграла „Русь“ свій найважніший меч за мистецтво Підкарпатської Руси з ужгородським Ч. С. К., який вирішила у свою користь 7:3 (3:2), при чому два голі стрілив Кобзяр. Після цієї перемоги „Русь“ здобула 7 пунктів і перше місце в табелі. Опісля грала ще „Русь“ побідно з мукачівським „Слованом“ (26. 5.) і в Хусті зі С. К. Хуст (28. 5.), так, що після цих перемог наша дружина здобула остаточно мистецтво Підкарпатської Руси.

Великим успіхом слід також уважати ремісовий вислід змагань „Руси“ з професіональним клюбом І. чеської ліги „Находом“, що відбуває тепер поїздку по Словаччині і Закарпатті. Змагання „Находу“ з „Русю“ відбулися в неділю 26. 6. і закінчилися 3:3 (3:1). Закарпатська преса хвалить знову добру форму Кобзяра, який стрілив другого голя для своєї дружини. Видців було 1.500.

А вже найбільшим успіхом треба вважати високоцифрову виграну „Руси“ з мистцем Словаччини „Братиславою“ 5:1 (1:1). Змагання ці відбулися в неділю 3. ц. м. за мистецтво Словаччини і стягнули на грище „Руси“ 2.500 видців, число як на Ужгород, рекордове. Кобзяр був знову героєм дня, бо стрілив ефектово вже тільки два голі (другий і третій), але й до того два інші голі впали з його подання. Не диво, що оваціям публики в честь „Руси“ не було кінця.

В цю неділю (10. 7.) грає „Русь“ зі С. К. „Братислава“ відплатні змагання в Братиславі. Є повна надія, що цьогорічне мистецтво Словаччини здобуде „Русь“, бо „Братислава“ мусілаб виграти принаймеше 5:0, щоб випередити нашу дружину. А такого висліду „Братислава“ хіба не осягне.

ЗАЛЕГЛА ПРЕНУМЕРАТА ПО СТАРІЙ ЦІНІ ЦЕ Є ЗОЛ. 5.— МІСЯЧНО.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

Е. Ярославський і Д-р С. Я.: КРАЇНА СОНЦЯ Й РАДОСТИ. Історія старинної Греції. Вид. „Самоосвіта“ Червень 1932. Ціна 40 сот.

ЖУРНАЛИ.

ЛІТ. НАУК. ВІСТНИК, кн. VII. липень. Зміст: Е. Маланюк: Уривок; Спізнений май; О. Ольжич: Монастир; Страшний суд; В. А-ий: Jus primae noctis; Ю. Липа: Дорога до Чигирина; У. Самчук: Кулак; Д. Папіні: Д-р Бергі; М. Заклинський: З боїв УСС-ів на Лисоні; Е. Маланюк: Українська література в світлі сучасности; Д. Д.: Про актуальні річи; І. Огієнко: Століття першої української граматики; Дві втрати; К-ський: Новий „програм української політики“; М. Л. і С. С.: З пресового фільму.

НОВА ХАТА, журнал для плекання домашньої культури. Липень-серпень. Ч. 7—8. Зміст: Марійка Р.: Жнива. М. Нижанківська: Космацьке весілля. М. Нижанківська: Концерт Марії Сокіл. І. Г.: Молода жінка в цілому світі. Е.: Кріза й вигляд жінки. Джон Голсворси: Свята Луція. С. Савицька: На маргінесі загальних зборів двох жіночих кооператив у Львові. Скільки дітей. Д-р Софія Парфанович: Овочі і городина — необхідні відживчі засоби. Ярослав Коваль: Фотографічні міркування. Н. Чужа: Анджеліка Кауфман. Виставка сучасної української графіки. Ріжні вісти. Надійка: Літні дівка. Л. Б.: Дещо про жіночий спорт. Гайнц Шарпф: Вона не хоче. Вона не може. Листування редакції та адміністрації. З нашого досвіду. Цікавий експеримент оправи Євангелія. Д-р Е. Дурделло: Косметичний порадник. Михайло Островерха: Проекти сервісів. Бібліографія. Ручні роботи. Надійка: Їлемо на вакації. Моди. Приписи смаження конфітур. — Ілюстрації: Жнива. Н. Нижанківський: Весільна музика. Перед вівтарем. Марія Сокіл. А. Петренко: Театральний костюм. На Спаса. О. Сахновська: Ілюстрація до книжки. Я. Музика: Коні. А. Кауфман: Виставка. М. Бутович: Бублики звіси заки кругом її обідеш. М. Скубоз: Weekendhouse. Арт. Лядинюк: Серветки, проекти тарілок, чайний сервіс. Ціна 3 зол.

—o—

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 6.VII. 1932 р. за масло експортове та десерове пріма 2·20 зол. за літру молока 19—20 сот., літру сметани 0·90 зол., кипень 3·60—3·70 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Кіна.

АПОЛЬО: „Вогнище“ (з Джоном Болсом).

КАСІНО: „Королева підземелля“ (Дж. Ґревфорд).

КОПЕРНИК: „Капітан Гвелен“ (Гейрі Купер), „Макаб'яда“ та „Джозефіна Бейкер із своєю трупою“.

ЛЕВ: „Князь Дракуля“.

МАРУСЕНЬКА: „Капітан Гвелен“ (Гейрі Купер), „Макабіяда“ та Джозефіна Бейкер із своєю трупою“.

МІРАЖ: „Хатина дядька Тэми“

ОАЗА: „Як надійде північ“.

ПАН: „На заході без змін“.

ПАЛЯС: „На дворі короля Артура“.

ПАСАЖ: „Сталева долоня“ та додатки.

ПРОМІНЬ: „Жінка в багряниці“

СОНЦЕ: Гарі Піль і Чаплін.

СТИЛЕВЕ: „Трьох з бензинової стації“.

УТІХА: „Панамські пірати“ (обі серії).

ХІМЕРА: „Любовна пригода“ (Альберт Прежан).

Закордонне радіо.

Субота, 9. липня 1932.

Кенігсберг (217,1) 11.30 Попул. концерт, **Лайпціг** (259,3) 17.00 Концерт, **Братислава** (263.8) 14.30 Популконцерт, **Гільверзум** (296,1) 11.40, 17.40 Легка музика, **Бреслав** (325) 13.05, 14.05, 18.30 Грам. плити, **Талін** (298,8) 21.00 Нова танкова музика, **Брно** (341,7) 18.25 Речіталь пиністки, **Штутгарт** (360,6) 13.00, 14.45, 17.00 Концерт, **Гельсінгфорс** (368,1) 18.40, 20.00 Концерт, **Рим** (441,2) 12.45, 17.45 Попул. музика, 20.45 „Маркеи“ оп., **Прага** (488,6) 12.30 Концерт, **Брюселя** (509,3) 12.00, 17.00 18.30 Концерт, **Відень** (517,2) 11.30, 16.15 Концерт, 19.30 На двох фортепянах, **Мінхен** (532,9) 19.25 Вагнерівський вечір, **Будапешт** (550,5) 17.00, 20.00 Концерт, **Харків** (937,5) 15.00, 20.00 Концерт, **Ленінград** (1000) 14.30, 18.30, 20.00 Концерт, **Кенігсвустергавзен** (1634,9) 14.00 Трансм. з Берліна, 16.00 Перехід через Альпи перед 500 роками, 18.30 Наукові досліди і геройство, **Париж** (1724,1), 12.00, 20.00, 21.30 Грам. плити.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Субота, 9. липня 1932.

11.58 Час, 12.10 Вісти з преси, 12.20, 12.45, 15.10, 22.00 Грам. плити, 12.40 Метеор. комунікат, 15.00 Господ. комунікат, 15.40 Авиація для дітей, 16.05 Музика для дітей, 16.35 Грам. плити і Сільва редрум, 16.45 Про романтичну музику — відчит, 17.00, 20.00, 22.05 Трансмісії з Варшави, 19.15 Всячина, 19.35 Прес. комунікат, 19.45 Чому читаємо красне письменство? відч.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Виділ Українського Інституту для дівчат у Перемишлі прийме в шкільнім році 1932-33 до інституту 200 учениць. Умови: оплата місячна 80 зол., прохання подавати на імя Виділу, Перемишль, Татарська 4 до 25. липня ц. р. Прохання батьків, які мають довг в інституті, Виділ розглядати не буде. — Д-р Загайкевич, голова, Мг. Навроцький, секретар. 1-1

За згодою Кураторії буде утворена в дівочій гуманістичній гімназії Р. Ш. у Львові, Театинська 10 з новим шкільним роком 1932-33 **третя (III) гімн. кляса.** Вступні іспити відбудуться перед феріями в днях 14. і 15. липня, а по феріях дня 1. вересня в год. 10. перед пол. Зголошення до іспиту приймає Управа гімназії до 11. липня ц. р. від 10—11. год. передполуднем. 14 3—3

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10